

El secret de les caves Malsor

Olga Olaria Sendra

Copyright © 2018 Olga Olaria

Tots els drets reservats.

ISBN: 978-84-946982-9-3

Per a l'Oriol i en Nando.

Sense la vostra empenta no hauria estat possible.

Gràcies per ser-hi sempre.

No sabia ben bé com havia arribat a ficar-se en aquell embolic; aquell matí s'havia llevat amb molta energia per gaudir, amb la seva família, d'una de les millors experiències de la seva vida, o com a mínim és el que prometia el programa d'activitats del cap de setmana: tastos de vins, actuacions musicals, visita guiada al conjunt d'obres d'art, banquet, ball de gala... I ara es trobava, sense saber ben bé com, atrapada als soterranis d'unes grans caves. Per què havia de ser tan tafanera?

—Un cap de setmana inoblidable, deien...—xiuxiuejava en veu baixa, i visiblement empenyada, mentre intentava treure's del damunt la resta de runa i pols després de la caiguda i donava gràcies pel miracle de no haver-se fet mal de debò—, una experiència única, deien...

Es va aixecar amb molt d'esforç; els ossos ja no li responien com quan era més jove, tot i que acabava de complir els quaranta i estava en prou bona forma; no es passava mitja vida al gimnàs en va. Però, com sempre es diu, l'edat no perdona i d'ençà que la xifra màgica va arribar a la seva vida res no havia tornat a ser igual. Va mirar al seu voltant per intentar esbrinar on era; l'última cosa que recordava era haver entrat en una sala més antiga i més fosca que les altres i bum!... El terra sota els seus peus havia desaparegut i havia caigut ben avall. On nassos havia anat a parar? Amb molta cautela, va fer un lleu crit.

—Hola!—va dir mentre continuava tossint a causa del polsim que se li havia ficat a la gola—. Hi ha algú per aquí?

La cambra era força àmplia, sobretot comparada amb el seu menjador, i bastant alta (el sostre, el tros que en quedava, era ben amunt), però alhora era freda, fosca i tènica, estava plena de pols i teranyines, i no només per la runa caiguda, no; es notava que, per allí, no hi havia passat gaire gent en molt temps, a més, l'aire era irrespirable, angixant, una barreja d'humitat i podridura que feia molt difícil la respiració; era de suposar que el llapó acumulat a la pedra de les parets ajudava a enardir aquella pudor, igual que la fusta putrefacta que aguantava, sense saber-se com, un munt d'ampolles.

Escodrintant cada racó de la cambra, però sense moure's de lloc, va poder distingir una espècie de rectangle gran a la paret, semblant a una porta. Però

amb la poca claror que hi havia —només lluí una petita llàntia en un cantó de l'estança—, des de la seva posició no podia estar segura de si era una sortida o no; amb prou feines es podia veure el nas. Va marxar cap allà intentant sortejar les restes de fusta i pedra que hi havia a terra després del despreniment, alhora que anava apartant amb el braç les fastigoses teranyines que cobrien quasi la meitat de l'indret. Anava amb molt de compte, amb la trompada de la caiguda ja n'havia tingut prou i no volia ensopegar i tornar a fer-se mal.

Tanmateix, a la sala hi havia tan poca llum que a l'Eva li va ser impossible no entrebancar-se i tornar a anar per terra, encara que aquesta vegada no va caure de cul, que per cert li feia mal, sinó de cara, cosa que va fer que una d'aquelles teranyines se li quedés enganxada, amb el dubtós plaer de sentir com la teixidora interrompuda es passejava impunement pels seus cabells; per a ella no hi havia cosa pitjor: odiava les aranyes. Amb molt d'ímpetu, es va espolsar els cabells per fer fora la desagradable visitant, mentre intentava que el contacte de les seves potes no l'esgarriés encara més.

Estirada ara tan llarga com era damunt la runa d'aquell lloc fosc, va intentar mirar enrere per descobrir quin havia estat l'obstacle que l'havia fet caure, però no ho va arribar a saber, ja que en girar la vista cap a la seva dreta es va trobar de cara dos ulls que la miraven fixament. Fins al moment no s'havia permès de tenir por, però va pensar que potser havia arribat el moment que el pànic la guanyes.

Aquella mirada inexpressiva la va deixar paralitzada, el temor que l'individu a qui pertanyia s'aixequés de cop i li saltés al damunt la tenia tan aterrida que les seves cames van ignorar l'ordre d'alçar-se i sortir corrents. Va deixar passar uns segons, potser minuts, i en advertir que no hi havia cap moviment per part d'aquella persona, va reunir prou valor per obrir els ulls, tancats amb força després de la troballa, i tornar a fixar la mirada en aquell cos.

—Hola...—va dir tímidament, titubejava una mica, ben normal en aquelles circumstàncies—, et trobes bé?

Va esperar un segons i, com que no va obtenir resposta, ho va tornar a intentar.

—Em dic Eva Sendra—va pensar que si es presentava, aquella persona potser li correspondria per educació—, he vingut amb la meva família a passar el cap de setmana aquí, a les caves Olmoy... I tu?

Res de res, per segona vegada no va aconseguir cap resposta i això va fer que comencés a plantejar la possibilitat d'estar parlant amb un mort.

Va començar a hiperventilar-se mentre tornava a fer un cop d'ull al voltant; no hi havia finestres, ni cap reixeta de ventilació, només el forat inassolible del sostre i aquell rectangle a la paret que havia vist en la seva primera observació...

.....fi del fragment.....